

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/237/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816203454
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5816203454.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej a členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: Ing. Jozef Snovák, s miestom podnikania Lán 674/52, 029 52 Hruštín, IČO: 17 806 950, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo v Hruštíne, so sídlom Črchľa 396/145, 029 52 Hruštín, IČO: 00 222 372, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., so sídlom Radlinského 1729, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 47 238 429, v konaní o zaplatenie 122.552,41 Eur s príslušenstvom, o návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 25.07.2019 proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019 **z r u š u j e** a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019 okresný súd ako súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vydaného Okresným súdom Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019 zamietol.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu 122.552,41 Eur spolu s 0,05 % poplatkom z omeškania zo sumy 21.147 Eur za obdobie od 30.07.2014 do zaplatenia, zo sumy 49.760,76 Eur od 29.08.2014 do zaplatenia a zo sumy 51.644,65 Eur od 25.09.2014 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok) a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 7.352,50 Eur (III. výrok). Okresný súd ďalej uviedol, že vo veci nariadil pojednávanie na deň 12.02.2019, na ktorý sa žalovaný (jeho právny zástupca nedostavil), hoci bol naň riadne a včas predvolaný (doručenie bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené do elektronickej schránky dňa 19.12.2018 o 12.39 hod.), svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil žiadnym spôsobom, teda včas a vážnymi okolnosťami, hoci bol v predvolaní poučený o následkoch nedostavenia sa a o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, a to aj na návrh protistrany. Dňa 03.03.2019 bol okresnému súdu doručený návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ktorý odôvodnil tým, že advokátskej kancelárii právneho zástupcu žalovaného bolo predvolanie na pojednávanie doručené do elektronickej schránky dňa 19.12.2018. V advokátskej kancelárii má preberanie písomností z elektronickej schránky, vytlačenie doručených písomností a ich zaevidovanie vrátane zapísania termínov úkonov a pojednávaní v pracovnej náplni advokátska koncipientka - Mgr. E. J.. Koncipientka uvedené predvolanie vytlačila a vzhľadom na okolnosť, že toto predvolanie obsahovalo aj odročenie pojednávania vytýčeného na deň 16.01.2019, do pracovného diára na rok 2019, do ktorého sa zapisujú všetky pojednávania a tiež termíny na vykonanie

úkonov, vyznačila zrušenie termínu, ktorý bol vytýčený na deň 16.01.2019 a zároveň administratívnym ojedinelým nedopatrením zapísala termín pojednávania vytýčeného na deň 12.02.2019 o 08:15 hod. omylom na deň 12.03.2019 o 08:15 hod.. Uvedený termín poznačila aj do elektronického diára Google kalendár, ktorý využíva právny zástupca žalovaného na evidenciu termínov v mobilnom telefóne. Ako dôkaz právny zástupca žalovaného predložil čestné prehlásenie advokátskej koncipientky - Mgr. E. J., fotografiu z Google kalendára, fotografiu zápisu z pracovného diára zo dňa 16.01.2019, 12.02.2019 a zo dňa 12.03.2019. V podanom návrhu ďalej uvádzal, že o termíne pojednávania predsedu predstavenstva žalovaného informoval až v prvom pracovnom týždni v mesiaci január 2019, nakoľko v termíne od 22.12.2018 - 02.01.2019 v kancelárii čerpali dovolenky. Žalovaného informoval, že pojednávanie sa uskutoční dňa 12.03.2019 o 08:15 hod., tak ako to mal poznačené nielen v pracovnom diári, ale aj v elektronickom diári v mobilnom telefóne. Zároveň si dohodli aj poradu pred pojednávaním, a to predbežne v týždni od 04.03.2019 - 08.03.2019, nakoľko s klientom mali pred každým úkonom poradu vzhľadom na výšku sporu, išlo o závažnú vec, na ktorú bral obzvlášť závažný zreteľ. Na preukázanie uvedeného predložil čestné vyhlásenie predsedu predstavenstva žalovaného Ing. Milana Mišánika. V podanom návrhu poukázal aj na dôvodovú správu k § 274 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“), v zmysle ktorej obe formy kontumačného rozsudku predstavujú formu procesnej sankcie za pasivitu žalovaného, ktorá spočíva predovšetkým v absencii povinnosti tvrdiť a povinnosti dôkaznej, či v nedostavení sa na už nariadené pojednávanie. Právny zástupca žalovaného bol názoru, že automatické použitie tejto hmotnoprávnej sankcie voči žalovanému je nespravodlivé, pretože každé ustanovenie civilného poriadku musí súd vykladať nielen podľa jazykového vyjadrenia, ale aj podľa zmyslu a účelu toho-ktorého ustanovenia. Podľa jeho názoru spravodlivej ochrane práv nezodpovedá taký postup súdu, ktorý by niekoľkoročný spor rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaný bol počas celého sporu aktívny, zaslal súdu všetky žiadané vyjadrenia a zúčastnil sa aj troch pojednávaní vo veci, ktoré sa konali dňa 06.09.2017, 30.10.2017 a 13.12.2017; taktiež poskytol všetku potrebnú súčinnosť na to, aby bola vec v primeranom čase ukončená. Dôvodil, že aj keď podľa § 277 CSP môže súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného na ktoromkoľvek pojednávaní, musí nad textom zákona prevládnúť vyšší princíp spravodlivej ochrany strán sporu. Uvedené vyplývalo aj z Nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 3143/15 zo dňa 23.02.2016 a tiež z Nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 49/2010. Podľa žalovaného súd má možnosť zrušiť kontumačný rozsudok, v ktorom zohľadní všetky vyššie uvedené princípy spravodlivej ochrany strán sporu (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/70/2018). Žalovaný argumentoval aj skutočnosťou, že vzhľadom na výšku predmetného sporu je nelogické, aby bol procesne pasívny a taktiež aj s prihliadnutím na jeho doterajšie vyjadrenia v spore, ktorými rozporoval rozsah vykonaných prác zo Zmluvy o dielo, ktorá je predmetom sporu. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 369/2018-56 zo dňa 13.12.2018, kde Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „Ústavný súd SR“) skúmal, či uznesením Okresného súdu Poprad č.k. 7C/38/2017-124 zo dňa 04.04.2018 nedošlo k porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Išlo o prípad, kedy v napadnutom uznesení okresný súd vyhovel návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, kde ku zmeškaniu účasti došlo zo strany žalovaného tiež v dôsledku administratívnej chyby pri evidencii termínu pojednávania. Ústavný súd SR sťažnosti sťažovateľov nevyhovel s odôvodnením, že pojem ospravedliteľný dôvod nie je právne definovaný a je iba na úvahe súdu, ktoré okolnosti v intenciách konkrétneho prípadu posúdi ako okolnosti hodné ospravedlneniu neúčasti na pojednávaní. Taktiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 24Co/156/2017, ktorým bol zrušený rozsudok pre zmeškanie, v ktorého odôvodnení súd vyjadril jednoznačný záver, že v súdnom konaní treba rátať s tým, že v určitom okamihu môže zlyhať aj ľudský faktor, a to tak na strane súdu ako aj strán sporu. V podanom návrhu na zrušenie právny zástupca žalovaného ako dôvod neúčasti na pojednávaní dňa 12.02.2019 uvádzal práve ojedinelé zlyhanie ľudského faktora, advokátskej koncipientky pri zapisovaní termínu pojednávania. Navyše konajúci okresný súd ho z úradnej činnosti pozná a má vedomosť, že ako advokát pristupuje k výkonu svojej činnosti zodpovedne, v stanovených lehotách odpovedá súdu na výzvy, vykonáva jednotlivé procesné úkony a zúčastňuje sa termínov pojednávaní. Podľa právneho zástupcu žalovaného nezohľadnenie všetkých uvedených skutočností by bolo príliš formalistické a hraničilo by s odmietnutím spravodlivosti na strane žalovaného. Na základe uvedeného navrhol, aby okresný súd vydal uznesenie, ktorým predmetný rozsudok pre zmeškanie vydaný Okresným súdom Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019 zruší a nariadi nové pojednávanie vo veci.

3. Okresný súd poukázal na § 277 ods. 2, 3 CSP a uviedol, že: „Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná, teda tak, aby sa spravidla rozhodlo na jedinom pojednávaní. Súd rozhodol v prejednávanej veci rozsudkom pre zmeškanie, ktorým možno rozhodnúť, len ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol riadne a včas predvolaný s poučením o následkoch nedostavenia sa vrátane možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie a ďalej, ak žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami (§ 274). V záujme ochrany žalovaného mu zákon umožňuje navrhnúť zrušenie takéhoto rozsudku. Úspešnosť návrhu je však podmienená preukázaním, prípadne osvedčením závažnosti dôvodov zmeškania. Posúdenie závažnosti je vždy vecou súdu. Nie je možné vylúčiť situáciu, že na strane žalovaného môže dôjsť pred pojednávaním k neočakávanej udalosti objektívneho charakteru, alebo okolnosti spôsobenej samotným žalovaným, resp. inak zavinenej, v dôsledku ktorej zmešká nariadené pojednávanie, resp. ktoré mu zabráni, aby včas ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní.“ Ospravedlniteľným dôvodom, pre ktorý môže súd vyhovieť návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a zrušiť vydaný rozsudok pre zmeškanie, sú len také okolnosti, ktoré na strane žalovaného nastali neočakávane. Za ospravedlniteľný dôvod nie je možné považovať okolnosť, ktorá žalovanému bola vopred známa, hoci mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní, ak žiadne okolnosti nebránili tomu, aby svoju neúčast' na pojednávaní včas ospravedlnil (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/184/2009 zo dňa 30.06.2010). O návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovaného sa rozhoduje uznesením, ktorým súd buď návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vyhovie a nariadi nové pojednávanie, alebo návrh zamietne. Podľa 180 CSP súd má možnosť rozhodnúť, že bude konať v neprítomnosti strany, ktorá sa nedostavila na pojednávanie, predvolanie na pojednávanie má riadne a včas doručené, pričom o odročenie pojednávania nepožiadala, alebo súd ňou uvádzané dôvody na odročenie pojednávania nepovažuje za dôležité. Dôležitosť dôvodu, pre ktorý sporová strana žiada o odročenie pojednávania, posudzuje súd s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam prípadu. Hoci to zákon výslovne neustanovuje, existenciu takéhoto dôvodu, ktorý strane bráni byť prítomný na pojednávaní, musí súdu vždy preukázať, a to hodnoverným spôsobom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „Najvyšší súd SR“) už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť „účastníka“ o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom do 30.06.2016 - „OSP“), skúma súd predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej sa vyvodzuje existencia tvrdého dôležitého dôvodu (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.08.2007 sp.zn. 5Cdo/53/2007 a zo dňa 19.05.2010 sp.zn. 5Cdo/34/2010). Strana má nepochybne právo byť prítomná na pojednávaní a ak jej vážna prekážka bráni sa zúčastniť, má právo požiadať o jeho odročenie. Výkon týchto práv však nesmie brániť druhej sporovej strane v realizácii jej práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa žalobca obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vychádza predovšetkým z Čl. 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty a ďalej z Čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

4. Pokiaľ išlo o dôvod, ktorým právny zástupca žalovaného odôvodňuje podaný návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, okresný súd ho nepovažoval za ospravedlniteľný dôvod v zmysle § 277 ods. 2 CSP. V tejto spojitosti uviedol, že žalovaný má síce právo požiadať súd o zrušenie rozsudku pre zmeškanie, avšak prvotným predpokladom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je, že žalovaný zmeškal pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, z ospravedlniteľného dôvodu. Tento ospravedlniteľný dôvod je žalovaný povinný preukázať, pretože je predmetom posudzovania súdu. Tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, že advokátsky koncipient nesprávne poznačil do pracovného a elektronického diára deň pojednávania, nebol podľa okresného súdu ospravedlniteľný vážny dôvod, pre ktorý zmeškal pojednávanie vo veci samej. Okresný súd poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp.zn. II. ÚS 213/09 zo dňa 27.05.2009), v zmysle ktorej nemožno súdu pripísať zodpovednosť za okolnosti, ktoré nastali mimo jeho sféry vplyvu, a tiež pripomenul aj zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie pre ochranu svojich práv, keď požaduje, aby „účastník konania“ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Okresný súd dodal, že ospravedlniteľným dôvodom sú len také okolnosti, ktoré na strane žalovaného nastali neočakávane a boli príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčast' vopred riadne ospravedlniť a ktoré za danej

situácie možno považovať za dôvod ospravedlňujúci zmeškanie konania. Takýmto dôvodom by mohli byť akútne zdravotné problémy alebo iná neprekonateľná prekážka, neodvratiteľná, nepredvídateľná alebo neovplyvniteľná udalosť. Za ospravedlniteľný dôvod však nebolo možné považovať okolnosť, ktorú spôsobil sám právny zástupca žalovaného, resp. jeho advokátsky koncipient svojím pochybením, keď sa pri ukladaní údajov o súdom oznámenom termíne nariadeného pojednávania dopustil chyby a uvedený termín si nesprávne uložil. Zodpovednosť za včasné dostavenie sa na pojednávanie je súčasťou povinností advokáta, ktorý je pri výkone advokácie aj pred súdmi povinný chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a postupovať s odbornou starostlivosťou v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zák. č. 586/2003 Z.z.“). V prípade, ak takýmto postupom vznikla klientovi - žalovanému škoda, okresný súd odkázal na zodpovednosť advokáta za škodu. Za ospravedlniteľný dôvod, ktorý by opodstatňoval zrušenie rozsudku podľa okresného súdu, nebolo možné považovať vlastnú nepozornosť a neopatrnosť právneho zástupcu žalovaného, resp. advokátskeho koncipienta, spočívajúcu v nesprávne poznačenom termíne pojednávania. Z dôvodu opatrnosti mal možnosť okrem iného si termín pojednávania vopred overiť na súde telefonicky alebo inými prostriedkami, resp. si mohol termín pojednávania overiť aj na webstránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, kde sú termíny pojednávania zverejňované. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol.

5. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v podaní právneho zástupcu zo dňa 25.07.2019 (č.l. 204 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s kvalifikovaným elektronickým podpisom (ďalej aj len „KEP“), ktoré odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). V podanom odvolaní žalovaný uviedol, že okresný súd v odôvodnení konštatoval, že má v zmysle § 180 CSP možnosť rozhodnúť o skutočnosti, že bude konať v neprítomnosti strany, ktorá sa nedostavila na pojednávanie; predvolanie na pojednávanie má riadne a včas doručené, pričom o odročenie pojednávania nepožiadala, alebo okresný súd ňou uvádzané dôvody na odročenie pojednávania nepovažoval za dôležité. Okresný súd ďalej uvádzal, že strana má nepochybne právo byť prítomná na pojednávaní a ak jej vážna prekážka bráni sa zúčastniť, má právo požiadať o odročenie. Podľa žalovaného použitá argumentácia okresného súdu s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (viď bod 7. odôvodnenia uznesenia) bola v danom prípade bezpredmetná, nakoľko žalovaný nemal v úmysle odročiť vytyčené pojednávanie. Žalovaný bol počas celého sporu aktívny, zaslal okresnému súdu všetky žiadané vyjadrenia v lehotách určených okresným súdom a zúčastnil sa aj troch pojednávanií vo veci, ktoré sa konali dňa 06.09.2017, 30.10.2017 a 13.12.2017. Pojednávania, ktoré boli vytyčené na deň 21.01.2018 a 18.06.2018, boli odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Pojednávanie, ktoré okresný súd vytyčil na deň 16.01.2019, žiadal jediný krát žalovaný odročiť, a to z dôvodu kolízie termínov právneho zástupcu žalovaného na Okresnom súde Brezno. Žalovaný ďalej uviedol, že okresný súd má za to, že postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. V nadväznosti na okresným súdom spomínanú hospodárnosť konania, žalovaný dal do pozornosti skutočnosť, že v predmetnom konaní, ktoré je vedené od roku 2016, okresný súd vykonal iba tri pojednávania, pričom ani na jednom z uvedených pojednávanií neboli vykonané dôkazy a sporové strany nepredniesli žiadne prostriedky procesnej obrany, resp. útoku. Okresný súd sa obmedzil iba na strohý procesný postup spájania vecí a odročovanie pojednávania. V záujme hospodárnosti konania, účastníci sporových strán (vrátane žalovaného) zhodne navrhli spojenie vecí pod sp. zn. 2Cb/1/2016, 2Cb/3/2016 a 2Cb/4/2016 na spoločne konanie. Z uvedeného vyplývalo, že zo strany žalovaného počas celého prebiehajúceho konania prevládal záujem na hospodárnosti konania. Okresný súd taktiež v odôvodnení uvádzal, že pokiaľ ide o dôvod, ktorým odôvodňujeme podaný návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, tak ho okresný súd nepovažuje za ospravedlniteľný. Slovenská procesnoprávna úprava rozsudku pre zmeškanie používa termín „vážne okolnosti“, ako ospravedlniteľný dôvod neúčasti, čiže ide o okolnosti, ktoré nie sú bežné, ale sú vyššej intenzity. Česká právna úprava používa v daných intenciách termín „dôvodné ospravedlnenie“, pričom právna teória zastáva názor, že ospravedlnenie žalovaného je dôvodné, ak tvrdí také skutočnosti, ktoré sú spôsobilé jeho neúčasť na pojednávaní súdu ospravedlniť (Bureš. J. - Drápal. L. a kol.: Občanský soudní řád, komentář, 7. vydání).

6. Žalovaný v odvolaní opakovane zdôraznil skutočnosť, že ojedinelá administratívna chyba je s prihliadnutím na všetky okolnosti ospravedlniteľným dôvodom. Podľa Krajského súdu v Prešove sp.zn.

24Co/156/2017 je v súdnom konaní treba rátať s tým, že v určitom okamihu môže zlyhať ľudský faktor, a to tak na strane súdu, ako na strane strán sporu. Podľa žalovaného vzhľadom na individuálne okolnosti v prejednávanej veci bolo zamietnutie návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie príliš formalistické a hraničilo s odmietnutím spravodlivosti. V takto špecifickej situácii nebolo možné akceptovať strohé vyjadrenie okresného súdu o tom, že daný dôvod nie je podľa okresného súdu ospravedlniteľným dôvodom. Žalovaný jednoznačne preukázal ním tvrdenú prekážku, pre ktorú sa nezúčastnil pojednávania, pričom nemohol predpokladať, že okresný súd jeho tvrdeniam neuverí a nebude sa s nimi vôbec zaoberať. Aj napriek tomu, že úkon - pojem ospravedlniteľný dôvod nedefinuje, bolo teda vecou úvahy okresného súdu s prihliadnutím na najvyšší princíp, aký v práve platí, princíp spravodlivosti, či na daný dôvod v osobitých pomeroch žalovaného vzhľadne, alebo nie. Už len samotná skutočnosť, že sa jedná o ojedinelú administratívnu chybu; vysokú hodnotu sporu; taktiež s poukazom na aktivitu žalovaného v spore, ako aj vedomosť okresného súdu o spornom nároku žalobcu, by malo byť pre okresný súd dostatočným dôvodom, aby dal žalovanému šancu uplatňovať a hájiť svoje práva v riadnom súdnom procese. Okresný súd mal pri rozhodovaní o zrušení rozsudku pre zmeškanie možnosť napraviť „vzniknutú krivdu“ na právach žalovaného, ktorá mu bola spôsobená vydaním takéhoto rozsudku. Žalovaný bol názoru, že okresný súd musí pri posudzovaní povahy ospravedlniteľného dôvodu pristupovať ku každému prípadu individuálne. Za takýchto okolností musí brať do úvahy okrem iného dôsledok takto zamietnutého návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ktorý má pre žalovaného likvidačný dopad na jeho majetkovú sféru, čo by znamenalo krajne nepriaznivý zásah do jeho podnikateľskej činnosti s dôsledkom ukončenia podnikateľskej činnosti, zrušenia pracovných miest zamestnancov a v konečnom dôsledku aj jeho zánik.

7. V odvolaní žalovaný namietal, že s poukazom na bod 8. odôvodnenia uznesenia okresného súdu bolo zrejmé, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorú uviedol v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 213/09 zo dňa 27.05.2009, o ktoré okresný súd opieral svoje tvrdenia, sa zakladalo na diametrálne inom skutkovom stave ako je podstata prejednávanej veci. Ústavný súd SR rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa - právnickej osoby, ktorému bol v súdnom konaní ustanovený opatrovník z dôvodu, že nepreberal v súdnom konaní listové zásielky, ktoré sa súdu vracali s označením „adresát neznámy“. Vzhľadom na uvedenú nečinnosť sťažovateľa, mu súd ustanovil opatrovníka na doručovanie. Ústavný súd SR sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom poukázal na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“. Okresný súd prevzal časť argumentácie Ústavného súdu SR a v danom prejednanom prípade ju nesprávne aplikoval. Podľa žalovaného nebolo možné stotožňovať vyššie uvedený prípad pasivity v spore oproti prejednávanej veci, kedy bol žalovaný aktívny počas celej doby sporu a riadne a včas si plnil povinnosti stanovené okresným súdom. Žalovaný v prednesenom návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podporil svoje tvrdenia aktuálnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, ktoré sa týkali obdobných skutkových stavov, a to výhradne zrušenia rozsudku pre zmeškanie z dôvodu administratívneho nedopatrenia, ako aj zlyhania ľudského faktora. Žalovaný uviedol, že „groteskne“ vyznieva tvrdenie okresného súdu, že: „Z dôvodu opatrnosti mal možnosť okrem iného si termín pojednávania vopred overiť na súde telefonicky alebo inými prostriedkami, resp. si mohol termín pojednávania overiť aj na webstránke Ministerstva spravodlivosti SR, kde sú termíny pojednávania zverejňované.“ Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nemal o skutočnom termíne pojednávania vedomosť, z dôvodu ojedinelej administratívnej chyby jeho advokátskej koncipientky, nebolo možné od neho spravodlivo požadovať, že si v danej veci bude pravidelne, z dôvodu „opatrnosti“ telefonicky, resp. inými prostriedkami overovať, či v daný deň je alebo nie je vytýčené pojednávanie vo veci. Tak, ako bolo z jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zrejmé, žalovaný mal omylom zaevidovaný termín pojednávania na deň 12.03.2019 o 08:15 hod. V kontexte vyššie uvedeného považoval odporúčanie okresného súdu za nelogické a absurdné. Žalovaný ďalej dôvodil, že: „Kontumačný rozsudok je nástroj pre dosiahnutie efektívnejšieho a rýchlejšieho rozhodovania sporov. Ide predovšetkým o procesno-sankčný nástroj chrániaci „pochtivého žalobcu“ pred „nepochtivým žalovaným“, ktorý nemá záujem o aktívnu účasť na konaní - často v snahe oddialiť konečné rozhodnutie; je možné ho však použiť až vtedy, ak jeho použitie zodpovedá vzhľadom na ostatné okolnosti prípadu požiadavkám vyplývajúcim zo všeobecných zásad civilného procesu. Pri zvažovaní vydania kontumačného rozsudku je nevyhnutné rešpektovať nielen kritériá, ktoré pre jeho použitie stanoví zákon, ale tiež základné procesné práva účastníkov konania. V konaní, v priebehu ktorého sú obe strany aktívne, so súdmi aj medzi sebou komunikujú, nie je namieste po troch rokoch od začatia sporu vydať kontumačný rozsudok.“ Poukázal aj na vybrané rozhodnutia Ústavného súdu SR, pričom uviedol, že po posúdení všetkých okolností prejednávaného prípadu je nutné konštatovať, že okresný súd postupoval v duchu opačnom, než

mu ukladajú zásady civilného procesu. Vydal rozsudok pre zmeškanie v situácii, kedy síce formálne podmienky pre jeho vydanie splnené boli, hľadisko vhodnosti a nevyhnutnosti jeho použitia, ako ho vymedzuje judikatúra Ústavného súdu SR, však neskúmal. Z ponúkaných postupov, ako s konaním naložiť, zvolil ten, ktorým rezignoval na požiadavku ochrany procesných práv žalovaného a zvolil postup procesne najpohodnejší, nie však z ohľadom na okolnosti prípadu najvhodnejší, pričom uvedený postup nebolo možné považovať za zlučiteľný so základnými zásadami civilného procesu. Okresný súd vydal kontumačný rozsudok, teda rozhodnutie, ktorým výrazne obmedzil následné procesné možnosti žalovaného v odvolacom konaní (Nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. IV. ÚS 3143/15 z 23.02.2016). Žalovaný opätovne uviedol, že nepopiera splnenie formálnych podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, no vzhľadom na charakter veci; predmet sporu, ako aj na uplatnenú výšku nároku bol názoru, že subjektívne mal záujem o konanie na súde, bol v konaní aktívny, sa rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol jeho návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, javí neprimerané. Žalovaný ďalej uviedol, že z predloženého čestného prehlásenia Ing. Milana Mišánika, ako aj z čestného prehlásenia advokátskej koncipientky právneho zástupcu žalovaného Mgr. E. J. vyplýva, že v dôsledku administratívnej chyby spočívajúcej v nesprávnom zaevidovaní doručeného predvolania na pojednávanie, nemal o pojednávaní vytyčenom na deň 12.02.2019 vedomosť právny zástupca žalovaného a následne ani žalovaný. Objektívne bolo zrejmé, že žalovanému došlo predvolanie na pojednávanie, no žalovaný bol názoru, že nečinnosť v konkrétnom prípade nemožno charakterizovať úmyselnou nečinnosťou, nakoľko je nelogické, aby žalovaný pri takomto spore a pri takomto uplatnenom nároku nemal záujem zúčastniť sa pojednávania, resp. svojou nečinnosťou ho bojkotoval. Podľa žalovaného okresný súd predložené čestné vyhlásenia žiadnym spôsobom nevyhodnotil a nebral ich do úvahy. Žalovaný poukázal na Nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. IV. ÚS 1241/2012, sp.zn. I. ÚS 329/08 z 20.06.2011 a neposlednom rade na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30 Cdo 3825/2007, ktoré vybrané časti aj následne citoval. S ohľadom na argumentáciu okresného súdu o potrebe rýchlosti a hospodárnosti konania, žalovaný poukázal na skutočnosť, že uznesenie o zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zo dňa 10. mája 2019 mu bolo doručené 10.07.2019. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd vydal uznesenie, ktorým zmení uznesenie okresného súdu tak, že rozsudok pre zmeškanie Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12.02.2019 (poznámka krajského súdu: žalovaný mal zrejme na mysli č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019) zrušuje.

8. K doručenému odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril v podaní právneho zástupcu zo dňa 16.9.2019 (č.l. 214 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov (e-mail), doplnenom v listinnej podobe za dodržania lehoty v zmysle § 125 ods. 1 CSP. V podanom vyjadrení žalobca poukázal na § 274 CSP a zvýraznil, že podľa dôvodovej správy k CSP, dôsledky kontradiktórneho sporového konania vyžadujú procesnú aktivitu oboch sporových strán zásadne rovnako, preto predkladateľ prikročil ku konštruovaniu sankcie za procesnú pasivitu i na strane pasívneho žalovaného. Z platnej súdnej judikatúry k tomuto zákonnému ustanoveniu bolo zrejmé, že okresný súd na pojednávaní konanom dňa 12.02.2019 bol povinný vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného, pretože v § 274 CSP sa výslovne uvádza „súd rozhodne“ a nie, že súd môže rozhodnúť. Zmyslom právnej úpravy kontumačných rozsudkov bolo donútiť strany konania zúčastňovať sa pojednávaniu, a tým urýchliť „občianske súdne konania“ (poznámka krajského súdu: v rámci účinnosti CSP sa rozumie civilný proces). Žalobca ďalej uviedol, že jeho právny zástupca na pojednávaní konanom dňa 12.02.2019 navrhol, aby okresný súd vydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP, pretože boli splnené všetky zákonné podmienky na vydanie takéhoto rozsudku. Okresný súd riadne a včas predvolal na toto pojednávanie žalovaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu a v predvolaní ho upozornil na následky nedostavenia sa na pojednávanie. Žalovaný a ani jeho právny zástupca do termínu nariadeného pojednávania neospravedlnili svoju neprítomnosť na pojednávaní včas a vážnymi okolnosťami. Preto okresný súd postupoval správne, keď návrhu jeho právneho zástupcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP vyhovel a vydal rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12.2.2019 (poznámka krajského súdu: žalobca mal zrejme na mysli č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019). Právna argumentácia okresného súdu v odôvodnení tohto rozsudku a aj v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu bola podľa žalobcu správna, keďže bola v súlade s platnou súdnou judikatúrou, a teda v súlade s princípom právnej istoty. Žalobca poukázal na Čl. 2 ods. 1, 2, 3 CSP, ako aj na uznesenia Ústavného súdu SR (príkladom sp. zn. PL. ÚS 67/2007, II. ÚS 48/1997). Súčasne žalobca dôvodil, že: „Advokát žalovaného do dnešného dňa nepredložil súdu plnomocenstvo, ktoré by ho oprávňovalo na podanie Návrhu zo dňa 1.3.2019 na zrušenie rozsudku pre zmeškanie v tejto veci. Z obsahu tohto návrhu zo dňa 1.3.2019 je zrejmé, že

tento návrh podal advokát žalovaného vo svojom mene, a že ho nepodal v mene žalovaného. Svedčia o tom formulácie v tomto návrhu; „našej kancelárii ako právnemu zástupcovi žalovaného“ (str. 2 odsek 4 návrhu), „vedený termín mi poznačila“ (str. 2 odsek 4 návrhu), „v mojom mobilnom telefóne“ (str. 2 odsek 4 návrhu), „o termíne pojednávania som predsedu predstavenstva žalovaného Ing. Milana Mišánika informoval až v prvom pracovnom týždni“ (str. 2 odsek 5 návrhu), „Ing. Milana Mišánika som informoval“ (str. 2 odsek 5 návrhu), „tiež chcem poukázať“ (str. 4 odsek 1 návrhu), „za 18 rokov mojej advokátskej praxe (str. 4 odsek 2 návrhu), „v kancelárii mám zavedený systém“ (str. 4 odsek 3 návrhu). Tieto skutočnosti znamenajú, že Návrh zo dňa 1.3.2019 nepodal žalovaný, ale advokát žalovaného vo svojom mene (nie v mene žalovaného) a že ide o návrh podaný neoprávnenou osobou.“ Poukázal na § 26 ods. 1, 2, 3 zák. č. 586/2003 Z.z. a uviedol, že okresný súd v bode 8. odôvodnenia napadnutého uznesenia správne poukázal na zodpovednosť advokáta žalovaného za škodu spôsobenú žalovanému a na skutočnosť, že „zodpovednosť za včasné dostavenie sa na pojednávanie je súčasťou povinností advokáta, ktorý je pri výkone advokácie aj pred súdmi povinný chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a postupovať s odbornou starostlivosťou v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii.“ Advokát žalovaného si preto musel byť vedomý toho, že mu hrozí „občianskoprávne konanie“ o náhradu škody zo strany žalovaného ako jeho klienta, pretože pochybením svojej koncipientky - Mgr. E. J. zaviniť vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, čím žalovanému spôsobil škodu. Žalovaný vo svojom odvolaní používal argumenty, ktoré sa netýkajú predmetu tohto konania a postupu okresného súdu v tomto konaní, pričom tieto argumenty bude možné použiť v súdnom konaní medzi žalovaným a advokátskou kanceláriou žalovaného o náhradu spôsobenej škody. Podľa žalobcu nesprávne zaznamenanie termínu pojednávania nie je „ojedinelou administratívnou chybou“ ako to tvrdil žalovaný, ale porušením povinností advokáta a advokátskej koncipientky. Žalovaný do dnešného dňa hodnoverne nepreukázal, že jemu, resp. právnemu zástupcovi žalovaného nejaký vážny a ospravedlniteľný dôvod bránil v účasti na pojednávaní konanom dňa 12.02.2019. Dôvod uvádzaný v doterajších podaniach žalovaného bol účelový a nepravdivý. Tento dôvod nebolo možné pokladať za ospravedlniteľný dôvod neúčasti na pojednávaní. V tejto súvislosti dal žalobca do pozornosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 184/2009 zo dňa 30.6.2010, sp.zn. 6 Obdo 22/2009 zo dňa 23.6.2010, ktoré vybrané časti aj parafrázoval. Žalobca opätovne uvádzal, že žalovaný svoju neprítomnosť na pojednávaní konanom dňa 12.02.2019 žiadnym spôsobom neospravedlnil a ani nepožiadal súd o odročenie tohto pojednávania z vážneho dôvodu, preto okresný súd postupoval správne, keď vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a advokáta žalovaného a vydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP. Podľa platnej súdnej judikatúry (R 79/1994) žalovanému nebola postupom okresného súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal o odročenie pojednávania, na ktoré sa bez ospravedlnenia nedostavil, hoci o tomto pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený. Ak chcel žalovaný dosiahnuť zrušenie rozsudku pre zmeškanie, bol povinný okresnému súdu vierohodným spôsobom preukázať skutočnosť, že z ospravedlniteľného dôvodu nebol prítomný na pojednávaní konanom dňa 12.02.2019. Túto skutočnosť však žalovaný do dnešného dňa hodnoverným spôsobom nepreukázal. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že tvrdenia právneho zástupcu žalovaného nie sú dôkazmi podľa § 187 CSP. Dôvodil, že: „Čestné prehlásenia Mgr. E. J. a Ing. Milana Mišánika nie sú dôkazy podľa § 187 CSP. Naviac ide o zaujaté osoby, keďže Mgr. E. J. je zamestnankyňou právneho zástupcu žalovaného a osobou, ktorá podľa tvrdení žalovaného sama znáša pracovnoprávnu zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobila nesprávnym zaevidovaním termínu pojednávania. Ing. Milan Mišánik je predsedom predstavenstva žalovaného, podielnikom žalovaného, a teda osobou, ktorej musí záležať na úspechu v tomto súdnom konaní. Čestné prehlásenie Mgr. E. J. zo dňa 1.3.2019 a Čestné prehlásenie Ing. Milana Mišánika z nevedeného dňa sú napísané tou istou osobou, v tom istom počítačovom programe a vytlačené na tej istej tlačiarňi. Samotné tieto skutočnosti spochybňujú vierohodnosť a pravdivosť týchto čestných prehlásení. Žalovaný vlastní Agrohoteľ Hruštín, ktorý som mu postavil a žalovaný mi do dnešného dňa nezaplatil faktúry za vykonané stavebné práce v celkovej sume 227.529,65 EUR /suma 122.552,41 EUR a suma 104.977,24 EUR/. Naviac žalovaný si všetky moje nezaplatené faktúry zaevidoval do svojho účtovníctva, keďže vedie podvojnú účtovníctvo a odpočítal si daň z pridanej hodnoty /DPH/, čím získal tzv. vratku DPH. Všetky moje nezaplatené faktúry žalovaný stále eviduje vo svojom účtovníctve, čím uznal ich opodstatnenosť. Na preukázanie týchto skutočností navrhujem, aby si odvolací súd vyžiadal správu od Daňového úradu Žilina, pobočka Námestovo. Žalovaný opakovane pri každoročnom odsúhlasení pohľadávok a záväzkov /tzv. inventarizácia pohľadávok a záväzkov/ uznal, všetky moje faktúry, ktorých zaplata sa domáham. V tomto súdnom konaní žalovaný spochybňuje oprávnenosť týchto mojich faktúr, ale v mimosúdnych rokovaníach medzi mnou a žalovaným ich žalovaný opakovane ústne a aj písomne uznal. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný v tomto súdnom konaní postupuje účelovo a uvádza zjavne

nepravdivé tvrdenia s cieľom maximálne predĺžiť toto občianske súdne konanie. Žalovaný chce získať čas, aby oddialil zaplatenie dlžnej sumy mojej osobe, a tým ma dostal do finančnej tiesne. Podľa údajov zverejnených na internetovej stránke www.finstat.sk má štát, t.j. Slovenská republika pohľadávky voči žalovanému v neuvedenej výške. Žalovaný v roku 2018 vykázal celkové výnosy v sume 1.295.146,- EUR, stratu v sume 28.039,- EUR a aktíva v sume 3.199.089,-EUR. I v minulosti žalovaný vykazoval negatívne hospodárske výsledky. Vzhľadom na argumentáciu v odvolaní je zrejmé, že žalovaný nemal nikdy v úmysle včas a riadne mi zaplatiť za vykonané stavebné práce, z čoho vyplýva odôvodnené podozrenie zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 Trestného zákona členmi predstavenstva žalovaného. Žalovaný pritom získal od Poľnohospodárskej platobnej agentúry nenávratný finančný príspevok v sume 493.199,90 EUR na predmetnú stavbu Agrohôtel Hruštín. Tvrdenie žalovaného, že napadnutý rozsudok súdu je pre neho likvidačný, je preto nepravdivé. Konanie žalovaného, ktoré mi do dnešného dňa nezaplatil sumu 227.529,65 EUR /suma 122.552,41 EUR a suma 104.977,24 EUR/ je likvidačné pre mňa, žalobcu. Žalovanému je táto skutočnosť známa, a preto sa ma snažil v mimosúdnych rokovaniach vydierať.“ Ak by okresný súd uznal, že dôvod uvádzaným žalovaným je dôvodom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, tak každá neúspešná strana konania by začala argumentovať tým, že si zle zapísala termín pojednávania. Vytvoril by sa precedens a strany konania a ich právni zástupcovia by sa nezúčastňovali pojednávania. Inštitút rozsudku pre zmeškania by stratil „zmysel“, hoci sa v súdnej praxi osvedčil. Podľa žalobcu rozsudky pre zmeškanie sa zaviedli do slovenského právneho poriadku pre takých „účastníkov konania“, ako je žalovaný. Okresný súd správne konštatoval, že na internetovej stránke www.justice.gov.sk sú zaznamenané všetky pojednávania na všetkých slovenských súdoch. Žalovanému a jeho právnejmu zástupcovi nič nebránilo, aby si termín pojednávania overil na tejto internetovej stránke, ktorú prevádzkuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v Bratislave. Žalovaný a advokát žalovaného túto možnosť nevyužili. Žalovaný a advokát žalovaného mali možnosť nahliadnuť do elektronického súdneho spisu, kde je v elektronickej podobe uložené predvolanie na pojednávania a zistiť termín pojednávania konaného dňa 12.02.2019. Žalovaný a advokát žalovaného túto možnosť nevyužili. Žalovaný a advokát žalovaného mali možnosť fyzicky nahliadnuť do súdneho spisu na Okresnom súde Námestovo a zistiť termín pojednávania konaného dňa 12.02.2019. Túto možnosť v minulosti opakovane využila Mgr. E. E., koncipientka advokáta žalovaného (dcéra Ing. E. E.). Ak malo toto súdne konanie podstatný význam pre žalovaného, tak bolo „podivuhodné“, že sa žalovaný a advokát žalovaného pravidelne nezaujímali o stav tohto konania a o termíny nariadených pojednávania a o úkony súdu v tomto konaní. O „pozornosti“, akú žalovaný a advokát žalovaného venovali tomuto súdному konaniu, najlepšie svedčí skutočnosť, že advokát žalovaného požiadal o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 16.01.2019 z dôvodu jeho účasti na predbežnom prejednaní sporu vo veci Okresného súdu Brezno sp.zn. 1C/7/2018 o určenie vlastníckeho práva. Pritom advokátovi žalovaného nič nebránilo, aby na pojednávania vo veci Okresného súdu Brezno sp.zn. 1C/7/2018 poslal advokátsku koncipientku a on sa osobne zúčastnil dňa 16.01.2019 na pojednávani na Okresnom súde Námestovo v tejto veci. O prístupe žalovaného k súdu svedčila formulácia na strane 4, odsek 5. odvolania, kde uvádzal, že „groteskne vyznieva tvrdenie súdu, že z dôvodu opatrnosti mal právny zástupca možnosť okrem iného si termín pojednávania vopred overiť na súde telefonicky, alebo inými prostriedkami resp. si mohol termín pojednávania overiť aj na web stránke Ministerstva spravodlivosti SR, kde sú termíny pojednávania zverejňované“. Web stránka www.justice.gov.sk slúži na takýto účel a advokáti a strany konania ju často využívajú na zistenie či overenie termínu pojednávania, ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorú nie je potrebné dokazovať. Nebolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že bol v tomto konaní aktívny. Žalovaný nikdy nepožiadal súd o nariadenie termínu pojednávania. Práve žalobca opakovane žiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania. Ak by žalobca nebol v tomto konaní aktívny, tak by táto vec pravdepodobne nebola do dnešného dňa rozhodnutá. Žalovanému vyhovovalo nekonanie okresného súdu a prietahy okresného súdu. Žalovaný konal tak, aby sa toto konanie bezdôvodne predlžovalo. Na základe týchto skutočností žalobca navrhol, aby Krajský súd v Žiline podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil uznesenie Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10.5.2019 (poznámka krajského súdu: žalobca mal zrejme na mysli č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V prípade, ak by odvolací súd zrušil alebo zmenil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, tak žalobca bude nútený podať ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach pre porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný vyjadril v podaní právneho zástupcu zo dňa 10.10.2019 (č.l. 261 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s KEP. V podanom vyjadrení žalovaný uviedol, že voči vydanému rozsudku pre zmeškanie podal v zákonnej lehote návrh na jeho zrušenie v zmysle § 277 ods. 2 CSP z dôvodu, že žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci. Žalovaný voči vydanému rozsudku pre zmeškanie nepodal odvolanie. Nakoľko predmetom tohto konania bolo preukázanie ospravedlniteľného dôvodu, v dôsledku ktorého žalovaný zmeškal pojednávanie konané dňa 12.02.2019, tak žalovaný považoval argumentáciu žalobcu v bode 1. jeho vyjadrenia zo dňa 16.09.2019 za neopodstatnenú (nebolo sporným to, či tu boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, ale to, či okresný súd uzná ním uvedený dôvod zmeškania pojednávania ako ospravedlniteľný alebo nie). Žalovaný ďalej uviedol, že pri dôslednom aplikovaní princípu právnej istoty súd musí zvažovať všetky okolnosti každého prípadu a v danom prípade po tom, čo bol preukázaný ospravedlniteľný dôvod zmeškania pojednávania, by mal v spojitosti s celým priebehom konania rozhodnúť o zrušení rozsudku pre zmeškanie. Právnou istotou sa má zabrániť nepredvídaným a prekvapivým rozhodnutiam. V súlade s princípom právnej istoty je stav, kedy súd zruší rozsudok pre zmeškanie, čím prizná právnu ochranu žalovanému, ktorý z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie, včas využil zákonný prostriedok a navrhol jeho zrušenie. Námietku žalobcu o tom, že návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie bol podaný neoprávnenou osobou (advokátom žalovaného), považoval za neopodstatnenú a účelovú. Podľa žalovaného splnomocnenie predložené okresnému súdu na začiatku tohto konania platilo aj naďalej, nakoľko nedošlo k právoplatnému skončeniu veci. Splnomocnenie udelené advokátovi, tzv. procesné splnomocnenie, nemožno obmedziť. Advokát tak môže na základe tohto splnomocnenia uskutočňovať všetky úkony v mene zastúpeného, na ktoré je oprávnená samotná zastúpená sporová strana. Okresný súd akceptoval skutočnosť, že pôvodné splnomocnenie platí i naďalej a všetky písomnosti doručoval advokátovi ako splnomocnenému zástupcovi žalovaného; advokáta uvádzal ako zástupcu i vo výzve na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcu zo dňa 16.09.2019. Podľa žalovaného absencia riadneho splnomocnenia je vždy odstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky, pri ktorej súd musí postupovať v súlade s § 161 ods. 3 CSP. Pokiaľ by mal okresný súd pochybnosť o tom, či udelené splnomocnenie je dostačujúce, vyzval by advokáta žalovaného po podaní návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie na jeho doloženie, príp. by na samotné podanie neprihliadol alebo by následné vyjadrenie žalobcu s výzvou na vyjadrenie sa doručil priamo žalovanému a nie jeho právnenému zástupcovi. Okresný súd žiaden z týchto úkonov neurobil, a preto bol žalovaný názoru, že advokáta akceptoval ako právneho zástupcu žalovaného. V tejto spojitosti žalovaný poukázal na judikát R 12/1985, ktorého vybranú časť aj následne citoval. Dôvodil, že rozhodnutia súdov predložené žalobcom priamo charakterizujú, čo možno považovať za ospravedlniteľný dôvod v kontexte zrušenia rozsudku pre zmeškanie. Práve žalobcom uvedené rozhodnutia potvrdzujú tvrdenia žalovaného, nakoľko ním uvedené dôvody boli príčinou, v dôsledku ktorej sa nemohol na pojednávanie dostaviť. Svoju neprítomnosť z logických dôvodov nemohol ospravedlniť, nakoľko termín pojednávania následkom ojedinelej administratívnej chyby mal poznačený na iný dátum. Odročenie pojednávania v tomto prípade z jeho strany nemohlo byť z objektívnych príčin žiadané, nakoľko žalovaný nemal o skutočnom termíne pojednávania vedomosť. Tvrdenia obsiahnuté v čestných prehláseniach Mgr. E. J. a Ing. Milana Mišánika nepochybne boli dôkazmi v zmysle CSP. Ustanovenie § 187 ods. 2 CSP upravuje demonštratívny výpočet dôkazných prostriedkov, pričom čestné vyhlásenie ako listinný dôkaz predstavuje dôkazný prostriedok, ktorý prispieva k náležitému objasneniu veci a objasňuje skutočný stav veci. Žalovaný nevedel a ani nemohol predložiť čestné vyhlásenia iných osôb ako tých, ktorých sa vzniknutá situácia priamo týka. Predmetom konania o zrušenie rozsudku pre zmeškanie bolo posúdenie povahy ospravedlniteľného dôvodu na strane žalovaného. Žalobca vo svojom vyjadrení avšak poukázal na skutočnosti, ktoré obsahovo patria do samotného sporového konania o zaplatenie a majú byť predmetom ďalšieho dokazovania. Žalobca vo svojom vyjadrení bez ďalšieho kontextu poukazuje na vybrané a vzájomne nesúvisiace ukazovatele (aktíva, výnosy, údajné pohľadávky štátu a pod.) týkajúce sa podnikateľskej činnosti žalovaného. Aj napriek tomu, že jeho vyjadrenia nemajú súvis s prejednávanou vecou, žalovaný uviedol, že to, že žalovaný vykázal v rámci výsledkov svojho podnikania stratu, nemá žiaden vplyv na zaplatenie či nezaplatenie žalovanej pohľadávky. Už v podanom odpore žalovaný namietal iba výšku uplatneného nároku. Predmetom súdneho konania bol teda spor o výšku pohľadávky a jej príslušenstva. Podľa žalovaného žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na prípadné podanie avizovanej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky. Tento záver vyplýva z odkazovaného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 369/2018 zo dňa 13.12.2018, ktorým súd nevyhovел sťažnosti sťažovateľov v obdobnej veci. Súd sťažnosť považoval za účelovo podanú a odporujúcu jej účelu a zmyslu, pričom, okrem iného, uviedol, že: „podstatným pre vydanie napadnutého uznesenia bolo jednak podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a

jednak posúdenie ospravedlnenia zo strany súdu. Vyjadrenie sťažovateľov nemalo podstatný vplyv na vydanie napadnutého uznesenia.“

10. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca vyjadril v podaní právneho zástupcu zo dňa 18.11.2019 (č.l. 281 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov (email), doplnenom v elektronickej podobe za dodržania lehoty v zmysle § 125 ods. 1 CSP. V podanom vyjadrení žalobca uviedol, že žalovaný v bodoch 1 a 2 svojho vyjadrenia zo dňa 10.10.2019 priznal, že na pojednávaní konanom dňa 12.02.2019 boli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného. Okresný súd preto rozhodol správne, keď vydal rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12.2.2019 (poznámka krajského súdu: žalobca mal zrejme na mysli č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019) pre zmeškanie žalovaného. Žalovaný nepodal odvolanie proti tomuto rozsudku, čím ako on uvádza „de facto potvrdil správnosť procesného postupu súdu, ktorý na základe návrhu žalobcu rozhodol na pojednávaní rozsudkom pre zmeškanie“ (bod 1 vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.10.2019). Žalovaný konkrétne neuviedol, v čom konkrétne a z akých dôvodov bol postup okresného súdu pri vydaní rozsudku pre zmeškanie v tejto veci v rozpore s princípom právnej istoty. Dôvod zmeškania pojednávania konaného dňa 12.02.2019 zo strany žalovaného, ktorý uvádzal v tomto konaní, nebol a ani nemohol byť ospravedliteľným dôvodom, nakoľko právny zástupca žalovaného sa snaží svoje pochybenie v tejto veci účelovo prispôbiť dôvodom uvedeným v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky v Košiciach sp.zn. II. ÚS 369/2018 zo dňa 13.12.2018, hoci išlo o iný prípad. Žalobca ďalej uviedol, že z dokladov, ktoré okresnému súdu predložil spolu s jeho vyjadrením zo dňa 16.9.2019, bolo zrejme, že žalovaný opakovane uznal svoj dlh v sume 122.552,41 Eur s prísl., ktorý dlh je predmetom tohto súdneho konania. Argumentácia žalovaného v tomto vyjadrení nasvedčovala tomu, že žalovanému išlo iba o účelové predlžovanie tohto konania, čo sa žalovanému darí, pretože od vydania rozsudku pre zmeškanie uplynulo už 9 mesiacov, pričom vec je stále na okresnom súde. V prípade, ak by žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu pre zmeškanie, musel by zaplatiť súdny poplatok vo výške 6 % z podanej žaloby, čo predstavuje celkovú sumu 7.352,50 EUR (suma 1.268,50 Eur, súma 2.985,50 Eur a suma 3.098,50 Eur za 3 súdne konania), pričom pri návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nebola žiadna poplatková povinnosť. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovanému už v tomto konaní (a v spojených konaniach vedených na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 2Cb/3/2016 a sp.zn. 2Cb/4/2016) bola uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky za jeho tri podané žaloby v celkovej sume 7.352,50 Eur a povinnosť zaplatiť súdne poplatky za tri odpory žalovaného proti platobným rozkazom v celkovej sume 7.352,50 Eur. Žalovaný do dnešného dňa v tomto konaní nezaplatil žiadny súdny poplatok. Súčasne žalobca uviedol, že: „Na plnomocenstve udelenom žalovaným pre advokátsku kanceláriu žalovaného, ktoré bolo prílohou vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.10.2019, nie je uvedený dátum udelenia plnomocenstva a ani dátum prijatia udeleného plnomocenstva. Takéto vady nemá plnomocenstvo, ktoré žalovaný udelil advokátskej kancelárii žalovaného dňa 14.3.2017 (viď č.l. 58 súdneho spisu). V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že plnomocenstvo má účinky dňom jeho doručenia súdu, t.j. dňom 10.10.2019. Do dňa 10.10.2019 nebola advokátska kancelária žalovaného oprávnená konať v mene žalovaného vo veci zrušenia rozsudku pre zmeškanie. Do dňa 10.10.2019 advokátska kancelária žalovaného konala vo svojom vlastnom mene, t.j. konala neoprávnené, a preto nebola oprávnená podať v mene žalovaného návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie v tejto veci. Ja, žalovaný z opatrnosti predkladám súdu plnomocenstvo zo dňa 15.9.2019, ktoré som udelil môjmu advokátovi JUDr. Jánovi Vajdovi na moje zastupovanie v tomto konaní. Zaručenú konverziu listinného dokladu „plnomocenstva“ do elektronickej podoby nevykonala advokátska kancelária žalovaného, ale vykonala ju osoba: JUDr. E. P.. Táto skutočnosť je zrejmá z osvedčovacej doložky plnomocenstva. Takýto postup pri zaručenej konverzii je nesprávny.“ Z rozhodnutí súdov, na ktoré poukázal žalobca vo vyjadrení zo dňa 16.09.2019, nevyplývala správnosť argumentácie žalovaného, ale naopak z nich vyplýva správnosť argumentácie okresného súdu uvedenej v odvolaní napadnutom uznesení. Žalobca opätovne uvádzal skutočnosti, na ktoré poukazoval vo svojom vyjadrení v podaní právneho zástupcu zo dňa 16.9.2019. Podľa žalobcu nebolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že bol v tomto konaní aktívny. Žalovaný nikdy nepožiadaval okresný súd o nariadenie termínu pojednávania. Práve žalobca vo veci podával opakované žiadosti o nariadenie termínov pojednávania - dňa 02.02.2018, dňa 06.03.2018, dňa 15.06.2018 a dňa 28.06.2018 a aj písomnú sťažnosť zo dňa 10.9.2018 predsedníčke Okresného súdu Námestovo na prietahy v tomto konaní. Ak by žalobca neurgoval okresný súd, tak by táto vec pravdepodobne nebola do dnešného dňa rozhodnutá. Navyše, v tejto veci podal aj ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky v Košiciach č.k. I. ÚS 91/2019-19 zo dňa 20.3.2019 odmietnutá. Žalobca zvýraznil, že: „Prietahy v tomto konaní zavinil predchádzajúci zákonný sudca JUDr. Miroslav Jagnešák, ktorý

riadne nekonal vo veci. Vo veci sa uskutočnili 3 pojednávania - dňa 6.9.2017, dňa 18.10.2017 a dňa 13.12.2017, ktoré boli odročené bez prejednania veci. Až na pojednávaní konanom dňa 12.2.2019 bol vydaný rozsudok pre zmeškanie. Žalovanému vyhovovalo nekonanie súdu a prietahy súdu v tomto konaní. Žalovaný konal tak, aby sa toto konanie bezdôvodne predlžovalo. Tento spor mal byť rozhodnutý na prvom pojednávaní vo veci, keďže žalovaný v mimosúdnych rokovaniach a pri inventarizácii pohľadávok uznal môj nárok na sumu 122.552,41 EUR s prísl. Cieľom žalovaného je naťahovať toto konanie a ísť do konkurzu po tom, ako mu skončí viazanosť dotácie z Poľnohospodárskej platobnej agentúry /PPA/ Bratislava. Z potvrdenia PPA Bratislava zo dňa 11.8.2017 je zrejmé, že žalovaný získal od Poľnohospodárskej platobnej agentúry nenávratný finančný príspevok v sume 493.199,90 EUR na stavbu Agrohôtel Hruštín. Žalovaný vlastní Agrohôtel Hruštín, ktorý som mu ja postavil a žalovaný mi do dnešného dňa nezaplatil faktúry za vykonané stavebné práce v celkovej sume 227,529,65 EUR (suma 122.552,41 EUR a suma 104.977,24 EUR). S dotáciami získal žalovaný tento hotel zadarmo, keďže naň nepoužil žiadne vlastné finančné prostriedky.“ Žalobca opätovne uviedol, že v prípade, ak by odvolací súd zrušil alebo zmenil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, tak žalobca bude nútený podať ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach pre porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutočnosť, či môže alebo nemôže podať ústavnú sťažnosť, posúdi Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach a nie žalovaný. Na základe týchto skutočností žalobca navrhol, aby Krajský súd v Žiline podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil uznesenie Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10.5.2019 (poznámka krajského súdu: žalobca mal zrejme na mysli č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019) a priznal žalobcovi nárok na 100 % náhradu trov konania (tak prvoinštančného ako aj odvolacieho).

11. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný vyjadril v podaní právneho zástupcu zo dňa 20.12.2019 (č.l. 310 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s KEP. V podanom vyjadrení žalovaný uviedol, že zotrváva na svojich predošlých vyjadreniach a návrhoch, ktoré sú súčasťou súdneho spisu a popiera všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v jeho predošlých vyjadreniach. Za absurdnú považoval argumentáciu žalobcu o tom, že žalovaný podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a nie odvolanie iba z dôvodu, aby účelovo predĺžil konanie a nemusel platiť súdny poplatok vo výške 6 % z hodnoty sporu. Žalovaný voči vydanému rozsudku pre zmeškanie podal v zákonnej lehote návrh na jeho zrušenie v zmysle § 277 ods. 2 CSP z dôvodu, že žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci a procesným prostriedkom nápravy bolo v takomto prípade podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a nie odvolania. Opakovane uvádzal, že nie je sporným to, či tu boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, ale to, či okresný súd uzná uvedený dôvod zmeškania pojednávania ako ospravedlniteľný alebo nie. V otázke predloženého splnomocnenia zotrval na svojom predošlom vyjadrení, a teda, že v zmysle ustálenej judikatúry splnomocnenie predložené súdu na začiatku tohto konania platí i naďalej, nakoľko nedošlo k právoplatnému skončeniu veci. Z dôvodu opatrnosti bolo súdu predložené aj ďalšie splnomocnenie, ktoré s poukazom na judikát R 12/1985 domnelý nedostatok absencie splnomocnenia zhojilo. Podľa žalovaného účelovosť konania žalobcu a jeho právneho zástupcu preukazoval aj fakt, že do konania bolo po jeho vyjadrení zo dňa 10.10.2019 (bod 6.) doložené rovnaké splnomocnenie zo strany právneho zástupcu žalobcu. Právny zástupca žalobcu (podľa jeho vlastnej argumentácie) teda do času predloženia splnomocnenia okresnému súdu dňa 18.11.2019 nekonal za žalobcu, a teda by sa na jeho podania nemalo prihliadať, a to z dôvodu, že boli podané neoprávnenou osobou. Súčasne žalovaný uviedol, že: „JUDr. Martin Kováčik poskytuje právne služby formou spoločnosti s ručením obmedzeným - Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., kde JUDr. Martin Kováčik je ako advokát jej jediným spoločníkom a konateľom. Je preto pochopiteľné, že zaručenú konverziu nemôže vykonať právnická osoba, ale osoba, ktorá koná v jej mene, t.j. advokát JUDr. Martin Kováčik, ktorý je konateľom. Právnická osoba ako subjekt práva koná vždy prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu - konateľa JUDr. Martina Kováčika. Javí sa, že právny zástupca žalobcu aj napriek tomu, že je sám advokátom, nemá znalosti v oblasti zaručenej konverzie, z čoho pravdepodobne vznikli tieto nezrovnalosti. Mgr. E. E., na ktorú žalobca opakovane poukazuje, nie je advokátskym koncipientom v advokátskej kancelárii právneho zástupcu žalovaného už cca rok a pol, a preto vyjadrenia žalobcu voči jej osobe nemajú žiadne opodstatnenie. Tvrdenia obsiahnuté v čestných prehláseniach Mgr. E. J. a Ing. Milana Mišánika nepochybne sú dôkazmi v zmysle CSP. Ustanovenie § 187 ods. 2 CSP upravuje demonštratívny výpočet dôkazných prostriedkov, pričom čestné vyhlásenie ako listinný dôkaz predstavuje dôkazný prostriedok, ktorý prispieva k náležitému objasneniu veci a objasňuje skutočný stav veci. Žalovaný nevedel a

ani nemohol predložiť čestné vyhlásenia iných osôb ako tých, ktorých sa vzniknutá situácia priamo týka.“ Podľa žalovaného ničím nepreukázané tvrdenia žalobcu o priebehu mimosúdnych rokovaní majú iba povahu jeho tvrdení bez relevantného dôkazu. Medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k dohode o urovaní ani inej forme mimosúdneho zmieru. Poukazovanie na nepodpísané dokumenty v štádiu rokovaní nemohli v konaní slúžiť ako dôkaz. Žalovaný voči žalobcovi nikdy nekonal, tak ako to uvádza, z pozície moci. Požiadavka na predloženie správy od daňového úradu bola zo strany žalobcu neopodstatnená a s prejednávanou vecou absolútne nesúvisiaca. V otázke podanej ústavnej sťažnosti samotný žalobca priznal, že táto bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá, a preto sa k nej nepovažoval za potrebné vyjadrovať. Ústavný súd jednoznačne vyhodnotil, že postup súdu je ústavne akceptovateľný a udržateľný. Ústavný súd nekonštatoval prietahy v konaní. Súčasne žalobca považoval za dôležité sa výrazne ohradiť voči vyfabulovaným tvrdeniam žalobcu o tom, že: „cieľom žalovaného je naťahovať toto konanie a ísť do konkurzu po tom, ako mu skončí viazanosť dotácie z PPA Bratislava“. Dôrazne popieral tieto tvrdenia žalobcu. Žalobca vo svojich vyjadreniach opakovane očierňoval žalovaného (neoprávnené vratky DPH, snaha o konkurz, spochybňovanie pravosti listín a podobne), okresnému súdu predkladal vymyslené a s prejednávanou vecou nesúvisiace tvrdenia o žalovanom, čím o ňom vytváral dojem podvodníka so snahou o neoprávnené a účelové zvrátenie súdneho sporu vo svoj prospech. Žalovaný bol názoru, že takéto konanie žalobcu jednoznačne nebolo v súlade s dobrými mravmi a už toľko nie s požiadavkami etiky advokáta, ktoré právny zástupca žalobcu pravidelne porušuje. Záverom poukázal na vzniknutú chybu v počítaní žalobcu, kedy uvádzal, že Agrohôtel Hruštín vo vlastníctve žalovaného postavil žalobca a že žalovaný naň nepoužil žiadne vlastné finančné prostriedky. Celková fakturácia za vykonané dielo predstavovala sumu 1.162.842,43 Eur, pričom z PPA žalovaný dostal dotáciu vo výške približne polovice tejto sumy, v sume 493.199 Eur. Predmetom tohto konania je zaplatenie 122.552,41 Eur. Výpočty žalobcu o tom, že dielo bolo postavené zadarmo, teda neboli správne a popierali skutočný stav. Konštatoval, že predmetom tejto časti konania je rozhodovanie o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a nie o väčšine skutkových okolností, ktoré žalobca opakovane vo svojich vyjadreniach prezentuje. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby sa v danom prípade venoval meritu vecí, ktorým je posúdenie ospravedlniteľného dôvodu zmeškania pojednávania, ktorý žalovaný vo svojich podaniach dostatočne jasne a zrejme odôvodnil a aby rozhodol tak, že mení uznesenie okresného súdu tak, že rozsudok pre zmeškanie Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/II/2016-120 zo dňa 12. februára 2019 zrušuje.

12. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnuté uznesenie Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019 zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

14. Za aplikácie vyššie uvedených zákonných ustanovení bolo napadnuté uznesenie okresného súdu preskúmané len v rozsahu odvolacích dôvodov vymedzených žalovaným v rámci odvolacej lehoty, obsiahnutých v podanom odvolaní v podaní právneho zástupcu zo dňa 25.07.2019 (č.l. 204 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s KEP. Podstatou odvolania žalovaného bola námietka, že s poukazom na skutočnosti, ktoré nastali v priebehu konania pred okresným súdom, súd prvej inštancie rozhodol vecne nesprávne, ak nevyhovел návrhu žalovaného podľa § 277 ods. 2 CSP a vydaný rozsudok pre zmeškanie žalovaného nezrušil - návrh žalovaného napadnutým uznesením zamietol. Inak povedané nosným dôvodom podanej žiadosti podľa § 277 ods. 2 CSP o zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, a tým aj podaného odvolania, bol argument, že žalovaný zmeškal, nedostavil sa na pojednávanie 12.02.2019, z ospravedlniteľného dôvodu.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

17. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, skutočnosťami, ktoré predchádzali vydaniu odvolaním napadnutého uznesenia Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019, ako aj samotnými odvolacími dôvodmi žalovaného, obsiahnutými v podaní právneho zástupcu zo dňa 25.07.2019 (č.l. 204 spisu), odvolací súd zistil dôvody pre jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie za aplikácie § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Podľa § 234 ods. 2 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

20. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je výslovne stanoveným odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dostatočne neodôvodniť svoje rozhodnutie.

22. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky riešia otázku spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu rozhodnutia a dodržiavaniu § 157 ods. 2 OSP (v čase rozhodovania odvolacieho súdu § 220 ods. 2 CSP). Príkladmo a podporne v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého „súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné“. Ďalej sa odkazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008, podľa ktorého rovnako vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať aj nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorú požiadavku v konaní pred všeobecným súdom stanovuje § 157 ods. 2 OSP. Rovnako podľa právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 327/2010, je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutia a náležité, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle tohto citovaného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa aj právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosť zbraní, či právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci.

23. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti prijaté stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod č. 2 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti strany konať pred súdom (porušeniu práva na spravodlivý proces) v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu, s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie (podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP), môže dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia okresného súdu nemožno zistiť dôvody, na základe ktorých okresný súd v konkrétnej veci rozhodol.

24. Nadväzne na uvedené možno konštatovať, že pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, poruší právo sporovej strany na spravodlivý proces. Právo podať odvolanie môže strana vo svojej veci riadne uplatniť len v takom prípade, pokiaľ rozhodnutie, ktoré odvolaním napáda, obsahuje určité, zrozumiteľné a jasné dôvody, prečo súd vo veci tak rozhodol. Pokiaľ v rozhodnutí súdu nie sú dodržané náležitosti obsahu súdneho rozhodnutia, a to najmä z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu, nemá strana konania možnosť, aby uplatnila svoje procesné právo podať odvolanie, a preto platí, že postupom súdu (nedostatok dôvodov rozhodnutia) došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

25. Z vyššie uvedeného, v nadväznosti na podané odvolanie, krajský súd teda primárne posudzoval, či má spôsobilý predmet skúmania, a to súdne rozhodnutie súdu prvej inštancie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP. Krajský súd však konštatuje, že predmetné rozhodnutie - uznesenie okresného súdu nemá všetky atribúty vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, keďže odôvodnenie rozhodnutia, t.j. uznesenia okresného súdu č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019 je nedostatočné, pretože sa nezaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré nastali v prejednávanvej veci, z ktorého dôvodu úvahy okresného súdu v konečnom dôsledku nebolo možné podľa odvolacieho súdu vyhodnotiť inak, než ako predčasné, čo sa premietlo do ich nepreskúmateľnosti. V tejto spojitosti odvolací súd uvádza, že § 220 ods. 2 CSP je pritom potrebné cez § 234 ods. 2 CSP vzťahovať aj na odôvodnenie rozhodnutia súdu vo forme uznesenia, keďže § 236 CSP otázku náležitostí odôvodnenia uznesenia osobitne nerieši.

26. Ako už bolo vyššie uvedené, pre rozhodnutie o zamietnutí návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vydaného Okresným súdom Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-120 zo dňa 12. februára 2019, bolo určujúcim zistenie, že okresný súd dospel k záveru, že dôvod, ktorým žalovaný odôvodňoval podaný návrh na zrušenie predmetného kontumačného rozsudku, nepovažoval za ospravedliteľný. Konštatuje sa odvolacím súdom, že okresný súd sa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia dôsledne, resp. vôbec nevysporiadal s kľúčovou argumentáciou žalovaného, ktorú uvádzal už v podanom návrhu na zrušenie predmetného kontumačného rozsudku v podaní právneho zástupcu zo dňa 01.03.2019 (č.l. 125 spisu), týkajúcou sa výkladu prezentovaného v Náleze Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 369/2018-56 zo dňa 13. decembra 2018 (č.l. 137 a nasl. spisu), ktorý riešil skutkovo obdobnú právnu otázku ako je predmetom odvolacieho konania. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že každú vec je potrebné posudzovať individuálne, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ale aj skutočnosť, že judikatúra sa vyvíja. Súčasne odvolací súd dáva do pozornosti okresnému súdu, že vo vymedzení základných princípov, a to najmä Čl. 2 CSP je formulovaný princíp právnej istoty, ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom môže každý legitímne očakávať, že jeho spor bude spravodlivo rozhodnutý. Vzhľadom na vyššie uvedené, najmä bez toho, aby boli dôsledne vyhodnotené všetky aspekty, ktoré by podmieňovali zamietnutie návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku, viedli krajský súd i vo väzbe na dôvody podaného odvolania k záveru o nedostatočnom odôvodnení vyvedených záverov. V tejto súvislosti pre úplnosť odvolací súd uvádza, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia

musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie, súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné.

27. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v Náleze č.k. III. ÚS 119/03-30.

28. Dôsledne rešpektujúc postulát, že judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, však odvolací súd akceptuje, že ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1944, séria A Č.303-A, Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997, Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998). Ak teda okresný súd vyššie špecifikované skutočnosti, teda v rovine (ne)aplikácie záverov z Nálezu Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 369/2018-56 zo dňa 13. decembra 2018 nevyhodnocoval, len vo všeobecnosti konštatoval, že uvedené nemá vplyv na prejednávajúcu vec, čím nezrejmlil svoje konkrétne myšlienkové pochody v danej rovine, tak nebol vytvorený krajskému súdu práve s dôrazom na Čl. 2 CSP, ako už uviedol vyššie, priestor pre vykonanie odvolacieho prieskumu v tejto rovine, pričom absenciu postupu okresného súdu nebolo možné preklenúť doplnením odôvodnenia, prípadne doplnením dokazovania v tomto smere v odvolacom konaní.

29. Odvolací súd len nad rámec prejednávanej odvolacej právnej veci ku konštatácii žalobcu, ktorú uviedol v podanom vyjadrení v podaní právneho zástupcu zo dňa 16.9.2019 (č.l. 223 spisu), ako aj v podaní právneho zástupcu zo dňa 18.11.2019 (č.l. 281 spisu), a to, že: „V prípade, ak by odvolací súd zrušil alebo zmenil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, tak žalobca bude nútený podať ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach pre porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a môjho práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, že bez ďalšieho nie je zrejmé, čo týmto tvrdením právny zástupca žalobcu sledoval, keďže postup sporových strán po rozhodnutí odvolacieho súdu je plne v ich dispozičnej sfére a pre rozhodnutie odvolacieho súdu je predsa „informácia“ a následnom postupe sporovej strany po jeho rozhodnutí bez vplyvu na závery prijaté po vykonaní odvolacieho prieskumu.

30. Pre úplnosť sa uvádza, že neuniklo pozornosti odvolacieho súdu ani tvrdenie právneho zástupcu žalovaného v odvolaní „...groteskne vyznieva tvrdenie súdu, že: „z dôvodu opatrnosti mal právny zástupca možnosť okrem iného si termín pojednávania vopred overiť na súde telefonicky, alebo inými prostriedkami, resp. si mohol termín pojednávania overiť aj na web stránke Ministerstva spravodlivosti SR, kde sú termíny pojednávania zverejňované.“ Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nemal o skutočnom termíne pojednávania vedomosť, z dôvodu ojedinelej administratívnej chyby jeho advokátskej koncipientky, nie je možné od neho spravodlivo požadovať, že si v danej veci bude pravidelne, z dôvodu „opatrnosti“ telefonicky, resp. inými prostriedkami overovať, či v daný deň je alebo nie je vytýčené pojednávanie vo veci. Tak ako je z nášho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zrejmé, žalovaný mal omylom zaevidovaný termín pojednávania na deň 12.03.2019 o 08:15 hod.. V kontexte vyššie uvedeného považujeme odporúčanie súdu za nelogické a absurdné.“ Nie je odvolaciemu súdu zrejmé, čo má vyznievať „groteskne“ na tomto závere okresného súdu, ktorý predsa vychádzal zo skutočností vyplývajúcich zo spisu a z tvrdení samotného žalovaného, v zmysle ktorých „...táto uvedené predvolanie vytlačila a vzhľadom na okolnosť, že toto predvolanie obsahovalo aj odročenie pojednávania vytýčeného na deň 16.01.2019, do pracovného diára na rok 2019, od ktorého sa v kancelárii zapisujú všetky termíny pojednávania a tiež termíny na vykonanie úkonov (vyjadrení, odvolaní a pod.), vyznačila zrušenie termínu pojednávania vytýčeného na deň 16.01.2019 a zároveň administratívnym ojedinelým nedopatrením, zapísala termín pojednávania vytýčeného na deň 12.02.2019 o 08:15 hod. omylom na deň 12.03.2019 o 08:15 hod.. Uvedený termín mi poznačila aj do elektronického diára Google kalendár,

ktorý používam na evidenciu termínov v mojom mobilom telefóne.“ Z uvedeného je potom zrejmé, že termín bol okresným súdom riadne doručený právnejmu zástupcovi žalovaného, čo znamená do jeho advokátskej kancelárie, že predvolanie bolo vytláčené, a teda že zodpovedná osoba konajúca za právneho zástupcu žalovaného, riadne pri prevzatí termínu a jeho vytláčení nadobudla vedomosť o jeho dátume. Až následne nasledovala činnosť označená právnym zástupcom žalovaného ako „administratívne ojedinelé nedopatrenie“ spojené s omylom pri vyznačení v evidencii termínov v mobile právneho zástupcu žalovaného.

31. Ak je v zmysle Čl. 11 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého ...„Kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou vecí spojenou s touto odbornosťou a ak sú termíny pojednávania zverejňované povinne v zmysle § 21a ods. 1 písm. f) vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, a ak okresný súd v tejto rovine použil termín z „opatrnosti“, tak potom nebol pre odvolací súd priestor na to, aby námietky právneho zástupcu žalovaného v rovine namietaných záverov okresného súdu, ktoré sú v tomto odseku rozhodnutia odvolacieho súdu citované, vyhodnotil totožne s odvolateľom, že sú „nelogické a absurdné“ a vyznievajú „groteskne“, ak vyplývajú tieto možnosti priamo z právnej úpravy.

32. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uznesenie Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/1/2016-198 zo dňa 10. mája 2019 zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

34. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

35. Úlohou okresného súdu v ďalšom konaní bude za rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť, za dodržania postupu v zmysle § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP. Súčasne okresný súd tiež neopomenie sa vysporiadať i s celou argumentáciou sporových strán v odvolacom konaní.

36. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

37. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.